

fig af det Tryk, som den danske Regjering selv har bragt sig i. Der er blevet anført som Undskyldning, at vi ikke havde nogen Repræsentant i Madrid, der kunde lede Forhandlingerne med Spanien. Jeg skal i den Henseende oplyse, at man fra spansk Side overfor Sverige-Norge indledede sine Forhandlinger med et Tilbud om at optage dem i Paris, idet svensk-norske Delegerede vare i Paris i Efteraaret 1881 for at faae affluttet en Traktat med Frankrig. Jeg ser ikke, at der var Noget til Hinder for, at dette Tilbud kunde være blevet benyttet fra vor Side, saa at Forhandlingerne vare komne i rette Hænder. Det viser sig, i alt Fald efter, hvad der nu foreligger meddelt for Folkethinget, at den danske Gesandt i Paris netop overfor vor Regjering paapegede, at, vilde vi have en Traktat med Spanien, maatte vi ogsaa gaa ind paa at forhandle paa det eneste Grundlag, som det var muligt for Spanien at modtage. Jeg har fremsat disse Bemærkninger, fordi det har været mig om at gjøre at søge nogen Forklaring paa, hvorfor vi under disse Forhandlinger ere blevne stillede saa meget ugunstigere end andre Nationer. Hidtil har man jo nemlig søgt en Slags Fortvivlelsens Trøst deri, at vi ere de Smaa. Naar vi bleve tilfidefatte, haanlig oversete af Stormagterne i Europa, har man sagt: Vi ere nu engang den lille Stat; vi maa finde os i Alt, vi kunne ikke opnaa Noget; men nu ser man jo, at vi staa overfor et Tilfælde, hvor en lille Stat, ligesaa lille som den danske og vel som Statsmagt betragtet endnu svagere, har opnaaet Fordele, der gaa saa langt, langt ud over, hvad den danske Regjering har opnaaet. Selv denne Trøst falder altsaa bort; vi maa nødvendig søge en Forklaring paa anden Maade. Jeg har i Undersøgelser om dette Spørgsmaal søgt at finde en Forklaring og søgt her at begrunde den. Det ærede Mindretals Ordfører mener nu imidlertid: Ja, men Flertallet anser dog den med Spanien affluttede Handels- og Søfarts-traktat for egnet til at vedtages, idet der har indstillet den til Sanktion under § 44 i det foreliggende Lovforslag. Dette har Mindretallet for saavidt ogsaa Ret i. Jeg vil kundertil sige, at efter min Opfattelse vil denne Traktat vistnok være at betragte saaledes, at man vanskelig vil kunne gaa ind derpaa, hvis det ikke maatte siges at være umuligt nu at naae nogen anden Traktat, som var gunstigere. Thi det er jo indlysende, at selv om disse Traktatforhandlinger bleve gjenoptagne paany, ja selv om de bleve optagne af en anden Regjering fra vor Side, vilde det jo være umuligt andet end at vente, at man fra det Land, hvormed Forhandlingerne skulde

føres, vilde gjøre den Betragtning gjældende, at hvad en dansk Regjering en Gang havde antaget for antageligt for sig og Danmark, vilde man slet ikke give Slip paa. Det andet var, at det Tidspunkt, som var det eneste brugelige for Danmark til at forhandle under, nemlig det Tidspunkt, som laa forud for Erhvervelsen, af den norsk-svenske Traktat med Spanien, er jo nu forbi, og endelig vil jeg sige til, at der er eet Hensyn, som for mig har væsentlig og overveiende Vægt, og det er det Hensyn, som vi bør tage overfor Island, ingenlunde fordi jeg tror, at Tabene, som vil resultere af Forkastelsen af Handels-traktaten, vil komme til at ramme de islandske Forretningsmænd og Producenter stærkest; Noget vil det vel nok, men man vil være udfat for, at den islandske Forretning vil slaa ind paa andre Veie og derved Forbindelsen med os i den Henseende kunde vækkes. Jeg tror, at dette Hensyn er et af de væsentligste, som taler for Traktaten, ved Siden af de Fordele, som Søfarts-traktaten giver. Men samtidig med, at Flertallet saaledes indstiller Traktaten til Godkjendelse under § 44 i dets Toldlovsforslag, forekommer det mig nødvendigt, at man ikke heller taber andre Hensyn af Sigte, navnlig til de Samfunds-klasser, som ikke nyde eller ville komme til at nyde nogen direkte Fordel af den affluttede Traktat. Det er jo saa, at Spørgsmaalet maa afgjøres, hvem der skal betale Gibdet. Jeg tror, at man maa sige, at vi havde baaret os vel ad, man kunde sige, at vi vare vel reist, dersom vi sluttede denne Rigsdags-session med det Resultat paa de finansielle Reformers Omraade, at man havde skænket Hartkornbesidderne 1 à 2 Kr. pr. Tønde Hartkorn, at man havde skænket den store Handel en Fordel, der kostede Staten $\frac{1}{2}$ Million, at man havde skænket Vindrifterne en Fordel af 150,000 Kr. og saa dertil spøiet en Udgift til, at det Deficit, som disse Offre en Gang vilde komme til at bringe, vilde blive at dække ved en forhøjet Skat paa Brændevin og Ol, altsaa en Skat, som maa antages nærmest at ville komme til at hvile paa Arbejderne og Mellemklasserne, Skatten paa bairisk Ol nærmest paa Mellemklasserne, Skatten paa Brændevin nærmest paa Arbejdsklassen. Jeg vil unegtelig sige, at den Folkerepresentation, der gav sit Samtykke til dette Resultat af denne Rigsdags-samling, maatte være underlig sammensat. Den ærede Ordfører for Mindretallet indvender: Salttolden. Man nævner Salttolden som Erstatning til de Samfunds-klasser, som ikke faae direkte Fordel ved Handels-traktaten. Den ærede Finansminister gjorde det Samme, og jeg antager, at den Rolle, som Salttoldens Affkæffelse har